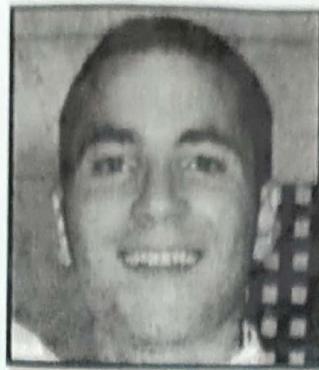

סגן לוי ארז
6394914
בן רבקה ורמי
נולד ב- כ"ט אדר תשל"ט 28.3.1979
התגייס לצה"ל ב- 17.11.1998
שרת ביחידת אגוז
נפל ב- י"ג טבת תשס"ב 28.12.2001
בעת שירותו הצבאי.

לי איז,

בן רבקה ורמי. נולד ב- כ"ט אדר תשל"ט 28.3.1979 בירושלים. עיקר ילדיוו
בשכונות רמות בירושלים. למד בבייה"ס הממ"ד השכונתי. היה חניך בתנועת
הגוער "עזרא" ואח"כ שימש כמדריך אהוב בתנועה.

בתיכון למד ארץ בבי"ס הימפלרט בכיתת "בית המדרש". הצעיר בילמדו
קדוש ובעיקר בוגمرا. לאחר התיכון למד ארץ במכינה הקדס צבאית עצמאונה
שבגוש קטיף והיה מן התלמידים הבולטים, שם נוסף נדבך רב ממשמעות
לבניין אישיותו.

ארץ התגייס לצה"ל בנובמבר 98-lichudat "אגוז" לאחר שירות כלוחם בפלוגה
מצעית, יצא לקורס מ"כים ומשם כמ"כ 4 חדשנים ואח"כ חזר לצוות שלו.
לאחר מספר חדשנים יצא ארץ לקורס קצינים שבסיומו קיבל פיקוד על צוות
צלפים. אך את הארץ זה לא סיפק, מספר מפקד שירות אליו בא"ח, ארץ
שאף לחנוך-הוא ראה את החינוך כשליחות.

משאת نفسه הייתה לפקד על טירונים. ארץ לא שקט עד שהתמלאה בקשטו
והתגשמה שאיפתו לפקד ולהנץ על חיילים צעירים שזה עתה התגיים, על
מנת לעצב אותם כלוחמים, אך בעיקר לבני אדם, ערבים ובעלי מידות.
ארץ ראה בטירונים שלו את דור העתיד של לוחמים למען ביטחון המדינה
ואוֹהָבֵי הארץ. הארץ הייתה בשביבו דבר מקודש.

ארץ ראה בשירותו הצבאי מצווה ראשונה במעלה. בזמן השירות הצבאי אף
פעם לא נשמעה ממנו תלונה או קושי. על אף המטלות הקשות שעשה.
תמיד בזקיפות קומה, בענווה, בגאות יחידה, בעז, באמונה ובדבקות
במטרה – הכל באחריות רבה תוקף הקפודה על הנHALIM וככל הזרירות.
ארץ נבחר למופת פלוגתי בטירונות – אומר סא"ל תמייר ונשאר כזה עד יום
מוות – חיליל ואחר כך קצין מצטיין.

ארץ היה אדם מאד צנווע, ענו, בעל אמбиיציה ורצון להגשמה עצמית שתמיד
הראה נוכנות לעמדות באתגרים, אומר מפקד יחידת "אגוז" סא"ל תמייר.
הוא היה לוחם אחראי קר רוח ושקט. כזה שמקראן שלווה על המפקדים
האחראים ועל הסובבים אותו.

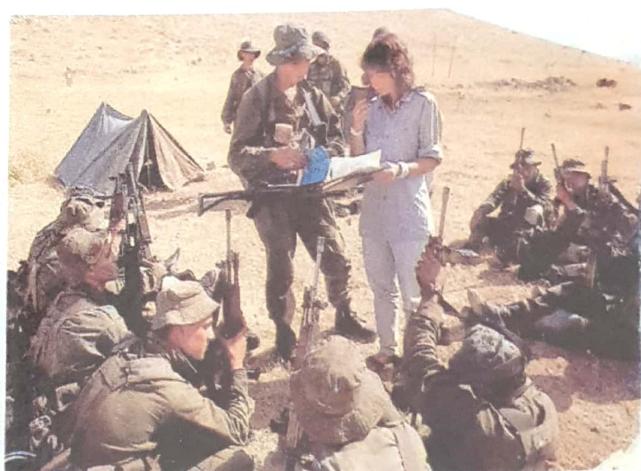
ארץ לוי ז"ל נפל על משמרתו ביום י"ג בטבת תשס"ב 28.12.2001 והוא
בן 22.5.

ארץ האיש, שחרף גילו הצעיר, הותיר אחיו מורשת ערכית גדולה. מבחן
אמיתי סמל למופת לכל, ביושרו הנדר, בהתנדבות לכל משימה, קבלת
אחריות ואתגרים ללא גבול ובאהבת התורה והמולדה.
משאלתו الأخيرة הייתה שנלך כולנו לאורם של אותם ערכי יסוד שכח
האמין בהם.

התיר אחיו הורים ושלוש אחיות.

"יהי זכרו ברוך"

שגרת האימונים בא"ח 1

יחידת אגוז - יושבים ולומדים

סאן ארו לוי ז"ל

פָּנָן אֶחָד לְיִלְלָה זֶה
בַּשְׁמָן הַשְׁמָרָע שְׁפָדָר זֶה
סִינְמָה תְּהִימָה מְלֵאָה
זָוְלָנוּ, שֶׁסְרִית כְּמַפְקָר
בָּזָה טְהִרָּתִים פְּתִיחָה
אָנוּ,

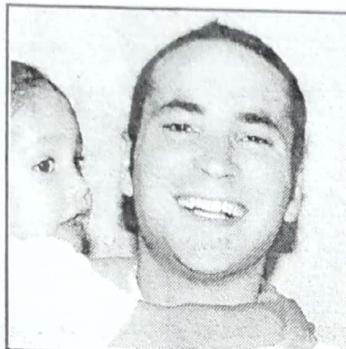
"ארו היה אדם פשוט צנוע, עזנו, בעל אמן
כיצית ורצון להגשים עצמי, שתחמד דראמת
נכנתה לעסורי באתגרים", אמר מפקד יח"י
ית אגוז, סא"ל תמר, "זהו היה לוחם אודיאני,
שר חזק ושקט, כוח שמקירין שלוחות על המפק-
דים האחרים ועל הסוכנים אותו".

ארו ז"ל התגיים לאגוז בנובמבר 98/
לאחר שירותו כלוחם פולג'ה מבצעית, והוא
צ"א לקודס קցינט, שבסינוו חזר ליחירה
ומפקד על צוות צלפים. לבקשתו, והעבר
למפקד על טירוני אגוז בבא"ח גולני.

"אחרי שסייע קורס קצינים, קיבל ארוא את
המפקד על צוות צלפים ביחירה, אבל הוא לא
סיפק אותו", מספר מפקד שירות עימיו
בבא"ח. "ארו שאף לחנן, ולבן הוא הגיש
בקשה ועכר לפקד על צוות טירונים בבא"ח.
החינוך היה מאד חשוב לו, זו הייתה בעיניו
שליחות".

"ארו נבחר למופת פלוגתי בטירונות",
מסכם סא"ל תמר, "ונשאר כזה עד יום מותו
- חיליל ואחר כך קצין מצטיין".

SEGUN AVRO LVI ז"ל השאיר אחריו הורם ושם
לוש אחיה. בן 21 היה במוות.

לונזו טג"מ אָרָז לְוִי זֶל

ארז לוי, בן רבקה ורומי
נולד בירושלים 28.3.79

כ"ט אדר תשל"ט

ארז גודל ברמות מגיל 6. הוא למד בבי"ס
ממ"ד אי, המשיך ב"הממלפרב" בכיתה
בית מדרש, הדריך שניתים ב"יעזרא".
אחרי בה"ס התכוון למד במכינה
הקדם-צבאית "עצמונה" שבגוש קטיף.
בנובמבר 1998 התגייס לגולני, ומאוד
רצה להיות לוחם. שירותו בסיירת "אגוז",
היה חיל מצטיין פלוגתי, משך מס' 5
חודשים שירותו כמפקד כיתה ובינואר
בשנת 2001 יצא לקורס קצינים, אותו סיים
בצוות צלפים ב"אגוז". משאות נפשו הייתה
להאנט טירונים - זה התפקיד האחרון
שעשה כמ"מ.

ארז אהב את החיים, אהב את הבריות,
אהב את הארץ, אהב ללמידה תורה. הוא
רצה להיות חכמי קרב שיש - אבל לא על
חשבון הערכים הדתיים שלארום חונך.
היה בעל אמונה, אדם עלי מआד. בכל
ההזדמנויות ארגן שיעורי תורה, עזר
לחברים ועם אחרים.

ארז היה בחור מאושר, חិញן, שמח
בחלקו, טוב לב, עדין ונזען. נתע בכל
אחד סביבו תחושה של קרבה, שמר על
קשרים עם חברים מתוקופת קודמות,
השאיר חותם בכל מקום בו היה.
בחור מיוחד ואהוב.

דברים שקרהו אליו בהלויה:

"...ההבתך לארץ ישראל
לא ידעה סייגים וגבולות,
ההבתך ל תורה ולספר ...
כמה הפרעה לך הטלויזיה
שלא היתה מספק חינוכית לטעםך.
ארז, ילד חכם שליל,
ילד של מידות טובות, שהענוה
והצניעות הם חלק מאישיותך..."

ומדרבי חבריהם:
... הבנו עד כמה הייתה לו הזכות
להיות אתה וכמה השפעת עלינו מתח
שקט וענווה, מותך לשעות דברים
גדולים בעולות קטנות ללא דיבורים,
ואיך מתוך השקט היו גם שאגות הקרב
בתרגילים ובפעילות מבצעית - הניגוד
הכל כך גדול שככלך החתאים לך..."
ארז אהב את השירות הצבאי. חברים
מספרים שהוא התיחס לתפקידו
ברצינות רבה. הקרן הרבה סמכות יחד
עם הרבה חום, ראה בכל אחד את הטוב.
הוא אף פעם לא בקש במפורש ולא
"חיןך", אלא היהו דוגמה אישית,
הקרן מידות טובות והשפיע על
הסטודנטים אותו. היה לה עצמה, הוא
היה מודל לחקיקו.

אבא של ארז: כיוד הורים היה ערץ
חשוב מאוד עביננו. הדבר האחרון
ש��נתי לו היה צידנית לתפלין, כי הוא
הקפיד לשמור על קדושת התפלין
בתנאי השדה בהם שירת.

**"צדיק בתמר יפרח בארו לבנון ישבה
שתולים בבית ה'"**
בחצרות אלוקינו יפרחו!"

ארז נהרג ביום טבת תשס"ב 28.12.01
בנ"ז וחצי שנים היה במוות.

יהי זכור ברוך.

צבא ההגנה לישראל
המטה הכללי

תעודת הוקרה וכבוד

לזכרו של
סגן ארו לוי ז"ל

אשר מצא את מותו בתקופת שירותו בצה"ל
ביום י"ג בטבת התשס"ב - 28 בדצמבר 2001.

סגן ארו לוי
שירות בשירות הקבע בצה"ל.
ארו ראה את שירותו שליחות
ונשא בה במסירות ובאהבה.
נכון ומסור תמיד, הקדיש עצמו
להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו,
כasher טובת המדינה לנגד עיניו.
תרומת חייו הייתה גדולה.
שליחות חייו נקטעה עם מותו.
צה"ל ינצור זכרו.

gil rogov, alon
ראש אגף כוח האדם

3 בינואר 2002

י"ט בטבת התשס"ב

"הילל ברוש כי נפל ארצה"

זכריה יא, ב

ז'יל ז'יל שרגה

ז'יל ז'יל ג'וּסָה

ז'יל ז'יל ג'וּסָה

ארץ עם משפחתו

תמונה לזכרם הוגנתן.

ארץ עם חבריו

תמונות משירותו הצבאי

בשם אימונים חטיבה 1

תעודת הצטיינות

מענקת

ל גדעון גור
חייל מצטיין
מחזoor רעננה
שנת 1998

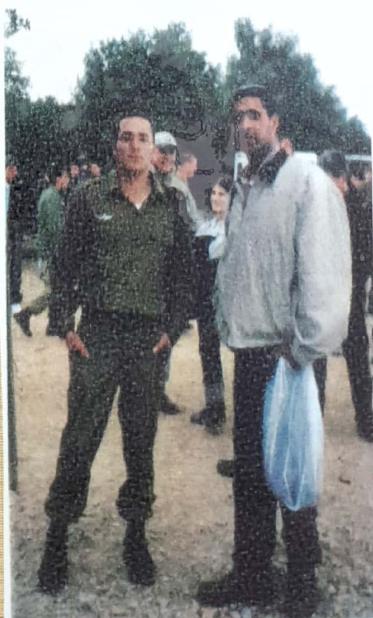
פָאֵ: יונתן בזק.
מפקד בא"ח 1

099/05 - 22

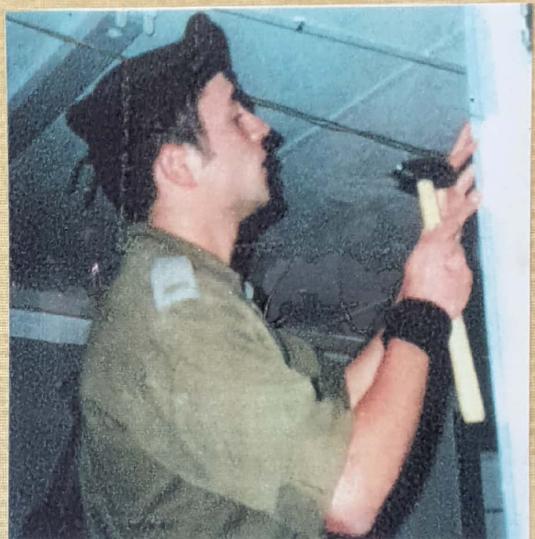
ס' 10 נסיך

5.4.99
תאריך

"SIMC-98 (אלהן א.ט - מ.ב) נילז

אנו ימינו

סידן אליאס כהנא – נזכרם מילא.

לעומת הפלג - מילוי הפקה ארכ

ראש המטה הכללי

צה"ל	חיל ההגנה	לישראל
סימנו: CA - 7 - 31		
ז' נובמבר	שבט	התשס"ב
2002	ינואר	27

משפחה לוי

אלכסון מ. היליכי

איתכם באבלכם על מות יקירותם, סגן ארוֹ לוי, זכרוּנוּ לברכה, אשר מצא את מותו ביום י"ג בטבת התשס"ב, 28 בדצמבר 2001.

ארץ, זכרוּנוּ לברכה, שירת כמפקד מחלקה בפלוגת טירונים בסיס האימונים של חטיבת "גולני" שבוצבת "געש", אשר בפיקוד הצפון.

ארץ תואר כקצין איקוטי ואמין, אשר ניחן במשמעות עצמית גבוהה. מפקדיו מעידים עליו, כי ביצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר, ועל כך זכה להערכתה הרבה. ארץ נודע אהבתו לארץ, לתורת ישראל ולעם ישראל. ארץ הביע הערכה וכבוד אליהם, הורייו. הדרך בה חונך הפהו אותו לאדם חם, רגיש וצנוע, אשר שימש דוגמה ומודל לחיליו ולחבריו.

בטוחני, כי חסרונו מורגש בקרב מפקדי היחידה וחילו.

הועלה לדרגת סגן לאחר מותו.

זכרו יהיה נצור בלבינו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

סגן ג'ב-אלון
שאול מופז,
ראש המטה הכללי

לישראל ההגנה צבא
01195 יוז' ד"צ
ו"ט בטבת התשס"ב
2002 בינוואר 3

משפחה לוי תיקרת,

יקירכם, סגן ארוֹן לוי, זכרונו לברכה, מצא את מותו ביום יי"ג בטבת התשס"ב,
28 בדצמבר 2001.

"כہ אמר אדני הי ولקחתי אני מצמרת הארץ הרמה ונתתי מראש ינוקותיו רך
אקטוף ושתלתי אני על הר גבה ותלול. בהר מרים ישראל אשתלנו ונשא ענף ועשה
פרי והיה לארוֹן אדריך ושכננו תחתינו כל ציפור כל-כנן בצל דילותיו תשכנה. וידעו כל
עצי השדה כי אני הי השפaltı עץ גבוח הגבהתי עץ של הובשתי עץ לח והפרחתי עץ
יבש אני הי דיברתי ועשיתי". (יחזקאל י"ז, כ"ב – כ"ד).

קשה ואף בלתי אפשרי להבין את המציאות שנכפתה עליו במוותו. מדו"ע דוקא
ארוֹן? דרכו נקטעה באיבה, לא מושגת ולא מושלמת. הזרק כה מדברת, מלמדת,
מתווה את קווים זמותו החזקים עצם הארץ, אך מסתינימת בפתרונותיה כה כואבת
ומצערת.

ארוֹן היה דוגמא אישית לכל, חבר ורע, מקצוען השואף לשלוות, מאמין המבקש
להתחזק ואיש הליכות המלמד דרך ארץ סובביו. למרבה הצער, כגדלה של
השפעתו כך אדריך הוא החסרון ועצום הריק השוכן לבבנו - חברי, מפקדיו ופקודיו -
בעומדנו אל מול העובדה הקשה מנשוא.

ארוֹן התנדב לлечת בדרך שלא רבים יכולים לה, מפקד שהיה גם מנהיג, חבר שלימד
רעות מהי, צנוע וענין, צדק בהליכותיו, חותם אשר נקבע לבבנו מכך לעולמי
עלולים.

המומינים וכואבים את האובדן הנורא אשר נחרט לבבנו.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

סגן אלון
אלון אטיאס,
היהชา
מפקד

דברים לזכרו מפי חבר לצוות:

את ארץ הכהתי ביחס הראשון לטירונות שבו חגנוו שניינו בטירונים לפולגה כי. כבר בשיבוב ההיכרות הראשון, עמד ארץ עם זקן ומשכפיים ואמר בחיתוך הדיבור שלו: "אני ארץ לוי מירושלים".

בסוף אותו יום מצאנו את עצמנו פיטה מול פיטה, ומזה ועד סיום קורס הקצינים היינו יוזם. עברנו יחד את הרוגעים הימי קשים והכפי יפים כחילים במסלול, כלוחמים בפלוגה המבצעת וכջעירים בהה"ד 1 ועברנו יחד את התלבויות הפיקוד הראשונות כמפקדי צוות לוחמים ביחידה.

ארץ היה בעל טוב לב מדהים, עזר תמיד לכל אחד, ומעולם לא דיבר סרה על אנשים. הוא היה צדיק תמים בכל דרכיו ובכל מעשיו. הוא היה מתפלל בדבוקות, והשבת אצלו הייתה שבת בכל מצב. גם כשירדו בשירה מלבנון, אצלו זו הייתה חוויה אחרת. באחד המבצעים שעשינו, חבר הצוות שלי אל צוותו של ארץ בנקודה מסומת ביום שישי בערב, ושם חיכינו לשירה שהיתה אמרה לאסוף אותו. כשעלינו לשפארי, רציתי להתחיל לדבר אליו על "איך היה המערב", אבל ארץ ישב ושר לו שירי שבת.

לא אשכח את הדבקות במשימה ובשלמות הביצוע שהייתה לארץ כלוחם. באחד הנזוטים באזורי התיבור, הוא צלע כל הלילה. כשהגענו לנקודת הבניינים, הימי בטוח ששסיימנו כי כל כפות רגליו היו חתוכות, אולם ארץ, בלי לומר דבר, פשט הסתובב והמשיך לכת. כשהגענו לסוף, קיבלנו בלת"ס לטפס על התבור.

אלמלא המפק"ץ שעצר אותנו, הוא עוד היה ממשיך ומטפס. זו דבקות במשימה. היה בו שילוב מיוחד במינו של שני דברים מנוגדים, שהשתלבו אצלו בעדינות יפה כל כך. אדם שקט ושלו בחיה היומיום, אך צעקות קרב של לוחם בתרגילים ובפעילות. ארץ נאך רצה לפקד על טירונים, קיבל מחלוקת משלו, ולבנות בדרכו שלו. את אהבת הארץ שהייתה בו, את הרעות, ואת הדבקות במשימה נחקוק על לוח ליבנו, והם יהיו אוור הנר המנחה את הדרך, לנו, למפקדי הפלוגה ולהייל מחלקותך.

היל
ברוש
כי
נפל
ארץ

איitemor cz

דברים לזכרו מפי ידידה:

הכל עוד נראה כל כך מעורפל, לא ברור ובעיקר לא אמיוני. פתאום הזמן חולף מהר, כבר שלושה תאריכי ייגע עברו מזו אותו יום נורא. ומצד שני, הזמן מזדחל, נעצר אתה כה חסר.

במוצאי השבת האחרון, כשהתארחתי Katz בבית הכנסת לאחר תפילה ערבית, לא יכולתי שלא להזכיר איך היה עומד שם הרבה אחרי כולם, ממשיק להתפלל את "תפילת העמידה" בעמידה הזקופה שלו, לא ממהר להוציא את השבת. אחר כך היה רצ' במדרגות לראות אם חיכינו לו, ותמיד הייתה אומrette: "ירגע, חכו לאזר".

יש כל כך הרבה זכרונות ממקש שרק מתגברים כל הזמן. פתאום נזכרים בעוד שיחה, בעוד חידך, בעוד מילת עידוד שלו, בעוד חוות של עשרים שנה כמעט. והזך קצר מהכיף. אבל יש דברים שמתחרשים דוקא עכשו, בהווה, שאני רואה אותו קשר אליום.

בנוספ' לזוג אחד שהצלחת לשזך, אנחנו כמו חברות, כולם חברים שלו, שיווצאים עכשו. כל כך מתאים שאתה סידרת את זה ככה מלמעלה, כי כל הזמן רצית ודאגת שניה מסודרים ושמחים.

אני בטוחה שהייתה לך די בדבר, כי זה היה לך כל כך חשוב. אנחנו ממשיכים להיפגש במוצאי שבת – בביתה, בסניף, בית קפה או ליד איזשהו מעיין – ואתה תמיד חסר בשבייל להשלים את התמונה.

בימי שישי, הייתי תמיד המתנדבת בבית להוריד את האשפה, כי לרוב הייתה פוגשת לך גם מוריד את האשפה.

בימים שישי האחרונים, בעוד חושבת עלך, פגשתי את מיכל אהותך, וזה היה בשבייל כל כך סמלי. איז, אני מלאה געוגעים אליך, אני חושבת عليك ונזכרת לך המון.

אני מעד משבדת ללקת קצת בדרכך ולקחת ממק צידהamus שאני עוברת ועוד עבורה. ממשיק לדואג לו מלמעלה, ואני מצדנו ממשיק לדואג למשפחהך היקרה.

מתקשה להיפרד
אורית שמידט

הילל
ברוש
כי
נפל
אזר

בחצרות בית ה' / שיר לארץ לוי ז"ל

בחור כארז
עוד ישגה לבנו.
עוד יאיר לנו הדרכ'
בחור כארז.

ב.
לא נותרו עוד ארזים
אצלנו בגבעה,
ואנחנו מצפים
שוב לפגוש במבטך.

א.
שוב נקטע לנו עוד פרח
משזוויתינו הפורחים.
זרוי ירד לגן לשוח
ואנחנו כאן בוכים.

בחור כארז ...

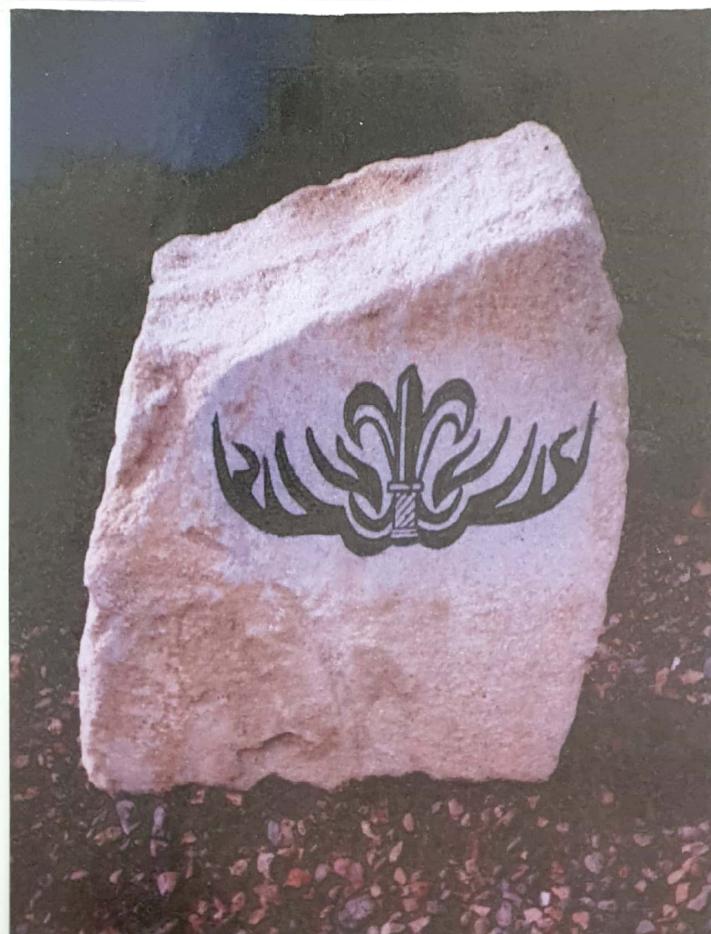
ד.
אם נפלו הארזים
שאצלנו בגבעה,
מה נגיד לאזובים
שרצוי להיות כמותך?

ג.
איך נשרו עלי שלכת
בשדות כה ירוקים?
ואיך נمشיך לרכת
אם נפלו הארזים?

נשמעתך עודה אתנו,
עוד פועם המעיין.
ובביתך הי' פריוו
כל שתולי הגן.

ו.
ואנחנו כאן נבטיח
שנצעד בדרךך.
ושתילים קטנים נפריח -
כך ננציח את אורך.

ה.
פסיעות כף רגליך
עוד נראות באדמה.
בדרכים אשר הлечת,
שם חקקת את דמותך.

בחור כארז ...

להיות גולנץ'יק

מחלון ואוישובים, ולודעת שרגם שם צעדת.
והלחדרו מטבח קריסטן, אבל לנשומת את
הקרב. לקלל שלוש שנים, ולהשאוב שזה
לא מספיק, לדתעacen על דוגמא
מהבית, אך לדכירות נוכחות שפוייה.

את המכבב הזה קיבלה תמיilio נולני,
קראי. כי בדברים שניי, חיל בנכערין,
אול. לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתוב
לי מכתב למפערכת.

להיות גולנץ'יק זה לחלק את דאמון
לדרגות שונות של פחד, זו רעה עטקה,
אבל תמיד מגלים יותר, זו אפלת מוחלתה,
אבל הלילה לבן. זה לכעס על דחבנה
שחיכתה ולבספּ עזבה, כי אתה לא נא
הבטחה, כי שחרע בעצפּ מתי אתה
חוור. להיפצע לך מרטיס הלב. לדבריט
באנשים עם דוכמות האורות באשר לך
יש עיניים אדומות.

מאריך שלום,
לפעמים מטופים עליינו בתקשות, אבל
ככה זה, תמיד מוצאים מליים רוחות, ובכמעט
אף פעם טובות. נודה לך אם תפרנס מכתב
זה חדש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה
שאנשים גם יビינו אותנו, ולא יתרשםו רק
ממה שכתובים עליינו. המכתב הורכב ממי-
לים שבתו כל אחד מהילך הפלוגה הנדריך

להיות גולנץ'יק זה הבופוד והחרמוני
ותל פאחד וטל פארס והסולוק, ודגל
הדיו באילת, והגלון ולכוננו ואדען ישראל
כולה. זה לגמור מסע בחדרמן כשאתה
אוהב את הארץ הפרועה לדגלה.

מה זה בסכילה גולני. אז:
לאנשים הקטנים עם הצל הגדול:
להיות גולנץ'יק זה לקלל את הגוף
והגוף שעכשיו, אבל להתקUSH לצאת
למארכ בלילה. להחיקס לאמא להדרני,
ולഗיד לאבא שלא נכוון", אתה בנית
שמש ולא בבית ללחם.

וזה להבין את פחד האווחים בלי לדעת
אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציג
בשם השוקעת, ולודיעת שرك עכשו
מהHIGH היום.

להיות גולנץ'יק זה לשאול המון
שאלות על המות, בלי לקבל תשובה אחת
על החיים. זה לאבד אהים לנשך, אך לא
את התקווה, הדירוף שביעינים והצלילות
שנמחשבד. לשמע על העבר בלבד
כשהמחר זה אנחנו איי"ש.

ולהריגש תחשות נקם אחריו עוד פיגוע,
אבל לא להתכוון לערבי שבמהומות.
להיות גולנץ'יק זה לחולום על ח"ל
ולטיל בשטה איי. לחת ביס מוחלף ולהח-
שוב על שווארמה.
להיות גולנץ'יק זה לדאות את הנוף

הקרקע ספוגה בדם, ואני נכו
בשבילכם. לבתוונכם.
אהובים את האנשים. אהובים את
המולדה. נשבעים נצח לירושלים - כי
להיות גולנץ'יק זה קודם כל להיות נו
אדם.

צוות אורן. מחרור אוניברסיטת 2000

גולן

